

opusdei.org

La transparència cristiana de Joan Pau II

Propera la beatificació del pontífex, recollim un article del prelat de l'Opus Dei publicat al diari ABC.

04/05/2011

D'uns anys ençà s'escolten testimonis de joves i menys joves, que s'han sentit atrets per Crist gràcies a les paraules, a l'exemple i la proximitat de Joan Pau II. Amb l'ajuda de Déu, uns han emprès un camí de cerca de

la santedat sense canviar d'estat, a la vida matrimonial o en el celibat, altres, en el sacerdoci o en la vida religiosa. Es compten per molts milers, i de vegades se'ls anomena «la generació de Joan Pau II».

Quin va ser el secret de l'eficàcia evangelitzadora d'aquest extraordinari pontífex? És evident que Karol Wojtyla va ser un incansable defensor de la dignitat humana, un pastor sol·lícit, un comunicador creïble de la veritat i un pare, tant per a creients com per a no creients, però el Papa que ens ha guiat en el pas del segon al tercer mil·lenni ha estat, sobretot, un home enamorat de Jesucrist i identificat amb Ell.

«Per saber qui és Joan Pau II cal veure'l pregar, sobretot en la intimitat del seu oratori privat», va escriure un dels biògrafs d'aquest sant pontífex. I així és, en efecte. Una

de les últimes fotografies del seu caminar terrenal el retrata en la seva capella privada mentre segueix, a través d'una pantalla de televisió, el rès del Via Crucis que tenia lloc al Coliseu. Aquell divendres Sant de 2005, Joan Pau II no va poder presidir l'acte amb la seva presència física, com en els anys anteriors: ja no era capaç ni de parlar ni de caminar. Però en aquesta imatge s'aprecia la intensitat del moment que estava vivint. Aferrat a un gran Santcrist de fusta, el Papa abraça Jesús a la Creu, apropa el seu cor al Crucificat i l'estima. La imatge de Joan Pau II, ancià i malalt, unit a la Creu, és un discurs tan eloqüent com el de les seves paraules vigoroses o el dels seus viatges extenuants.

El nou beat ha dut a terme amb generositat heroica el mandat de Crist als seus deixebles: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangeli a tota la humanitat» (Mc

16, 15). Amb el seu afany d'arribar fins a l'últim racó d'Àfrica, d'Amèrica, d'Àsia, d'Europa i d'Oceania, Joan Pau II no pensava en si mateix:

l'empenyia el desig d'esmerçar la vida en servei dels altres, l'ànsia de mostrar la dignitat de l'ésser humà – creat a imatge i semblança de Déu i redimit per Crist— i de transmetre el missatge de l'Evangelí.

En una ocasió, a última hora de la tarda, vaig acompanyar monsenyor Álvaro del Portillo –llavors prelat de l'Opus Dei— a l'apartament pontifici. Mentre esperàvem l'arribada del Papa, sentim uns passos cansats, com d'algú que arrossega els peus, que s'acosten per un passadís: era Joan Pau II, molt cansat. Monsenyor del Portillo va exclamar: «Sant Pare, que cansat està!». El Papa el va mirar i, amb veu amable, va explicar: «Si a aquestes hores jo no estigués cansat, seria senyal que no hauria complert el meu deure».

El zel per les ànimes el movia a desplaçar-se fins a l'últim racó de la terra per portar el missatge de Crist. Hi ha algú al món que hagi estretat més mans en la seva vida, o hagi creuat la mirada amb la de tantes persones? Aquest esforç, també humà, era una altra manera d'abraçar i unir-se al Crucificat.

La universalitat del cor de Joan Pau II no només el conduïa a una activitat que podríem anomenar exterior: també en el seu interior batejava operativament aquest esperit, amb el qual feia pròpies les ànsies de tot el món. Cada dia, des de la capella privada al Vaticà, recorria l'orbe. Per això va ser natural la resposta que va donar a un periodista, que volia saber com pregava: l'oració del Papa –va respondre— és un «pelegrinatge pel món sencer resant amb el pensament i amb el cor». En la seva oració –explicava— emergeix «la geografia

de les comunitats, de les esglésies, de les societats i també dels problemes que angonen el món contemporani», i, d'aquesta manera, el Papa «exposa davant Déu totes les alegries i les esperances i, al mateix temps, les tristesses i preocupacions que l'Església comparteix amb la humanitat contemporània».

Aquest cor universal i aquesta embranzida missionera el van portar a dialogar amb persones de tota mena. Així es va palesar durant el Jubileu de l'any 2000: va voler trobar-se amb nens, joves, adults i ancians, amb esportistes, artistes, governants, polítics, policies i militars, amb treballadors del camp, universitaris, presos i malalts, amb famílies, persones del món de l'espectacle, emigrants i itinerants...

La mateixa biografia de Karol Wojtyła pot «llegir-se» com un continu portar l'Evangeli als sectors

més diversos de la societat humana: a les famílies, a l'escola i a la fàbrica, al teatre i a la literatura, a les ciutats de gratacels i a les barriades de barraques. La seva mateixa història el va conduir a percebre amb claredat que és possible fer present el Crist en totes les circumstàncies, també en els moments tràgics de la guerra mundial i de les dominacions totalitàries que imperaren a la seva terra natal. En els escenaris més diversos de la modernitat, Joan Pau II va ser portador de la llum de Jesucrist a la humanitat sencera. Amb la seva existència ens ensenya a descobrir Déu en les circumstàncies en què ens toca viure.

En un dels seus escrits, sant Josepmaria Escrivà de Balaguer contempla Jesús a la Creu com Sacerdot Etern, que «obre els seus braços a la humanitat sencera». Penso que el caminar terrenal de Joan Pau II ha estat una còpia

exemplar d'aquest Senyor que acull en el seu Cor tots els homes i dones, malgastant amor i misericòrdia amb cada un, amb un accent especial per als malalts i desvalguts.

La vida del cristià no és altra cosa que tractar de configurar-se amb Crist, i Joan Pau II ho ha fet de manera excel·lent: per l'heroica correspondència a la gràcia, per l'alegria de fill de Déu, persones de tota raça i condició han vist brillar-hi el rostre del Ressuscitat.

La fotografia a la qual em referia a l'inici d'aquestes reflexions em sembla una síntesi gràfica de la vida de Joan Pau II: un pontífex fatigat pel prolongat temps de servei a les ànimes, que orienta la mirada del món cap a Jesús a la Creu, per facilitar que cadascun i cadascuna trobi allà respostes als interrogants més profunds. La vida del nou beat és, doncs, un exemple de

transparència cristiana: fer visible, a través de la pròpia vida, la cara i els sentiments misericordiosos de Jesús. Penso que aquesta és la raó i el secret de la seva eficàcia evangelitzadora. I estic convençut –així ho demano a Déu— que la seva elevació als altars provocarà en el món i en l'Església una onada de fe i d'amor, de desitjos de servei als altres, d'agraïment a Nostre Senyor.

L'1 de maig de 2011, a la plaça de Sant Pere, sota la mirada afectuosa de la Mare de l'Església, podrem unir-nos a Benet XVI i dir una vegada més: «Volem expressar la nostra profunda gratitud al Senyor pel do de Joan Pau II i volem també donar gràcies a aquest Papa per tot allò que va fer i va patir»(Audiència general, 18 de maig de 2005).

Als que el vam conèixer en vida, ens correspon ara el gustós deure de

donar-lo a conèixer a les generacions futures.

+ Xavier Echevarría, prelat de l'Opus Dei

Mons. Xavier Echevarría // ABC

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/la-
transparencia-cristiana-de-joan-pau-
ii-2/](https://opusdei.org/ca-es/article/la-transparencia-cristiana-de-joan-pau-ii-2/) (27/04/2025)